

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Corpus Juris Canonici

Gregor <XIII., Papst>

M. DC. LXI. Coloniae Munatianaë, 1661

5 Ad dimissa redire ne quis Papæ sine scriptis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62953](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62953)

ponificem ab aliis accusatum priusquam sub luce ob-
jecta confiteretur, exigat non relinquat.

¶ Canonum.] Si enotatorum est ex vetustis codicibus,
Eusebii ipsi & Iovinianus prius legentur, Decreti. Citare autem
Eusebium velus canones qui ante Symmachium de hinc re editi erant.
Sed veris in glossa citatur, sunt ex epistolis Pontificis Symmacho
proferuntur. In Carthaginensi quidem concilio inserto in
eiusdem canonem est unde citatur infra. 11. q. 2. c. si
quis Presbyter. & de decimis rursus relatus sup. 4. q. 5. c. qui quis Epi-
scopum. Et viginti quatuor citatur ibidem, c. placuit. ad quos
& præcipue ad primum videtur spectasse Eusebium.

QVÆSTIO V.
Sicuti litteris Apostolicis a Episcopis accusatus, & à sancta sede
vocatus, ad suam non revertatur ecclesiam.

C. I. ¶ A sede Apostolica vocatus Episcopus ad do-
mum non revertatur, nisi purgatus, & A-
postolice litteris instruitus.

Unde Sixtus Papa I. ait epist. 263.

Quilibet h. fratrum pulsatus, atque ab hac sancta se-
de vocatus, cum se nobis repræsentaverit, ad eccle-
siam tamen non prius revertatur, quam litteris Aposto-
licis, vel formatis pleniter instructus, atque purgatus sit,
si fuerit unde: ut postquam domum reversus fuerit,
cognoscant vicini sui, qualiter suam aliorumque causam
hic finierit: quatenus est abique ambiguitate alla nun-
tiet, & prædicare omnibus possit. Ab hac enim sancta
sede & sanctis Apostolis tueri, defendi, & liberari Episco-
pi nulli sunt: ut licet eorum dispositione, ordinante Do-
mino, primus sunt constituti, sic huius sanctæ sedis (cu-
jus dispositionis eorum causas, & iusticia servaverit) pro-
tectione, futuris temporibus sint ab omnibus perver-
sitatibus semper liberi. Unde culpantur ii, qui aliter
etiam fratres egerint, quam huius sedis rectoribus placere
cogoverint.

CAUSA IX.

Sententia excommunicationis notatus quidam Ar-
chiepiscopus, aliquos clericos alterius metropoli-
tani ordinis: quendam capellanum sui suffra-
ganei; illi inchoato, decessit, atque alium in loco
eius ordinavit.

- 1. Hic primario queritur, an ordinatio, qua ab excommunicatione
facta est, aliquid vultu possit rata haberi.
- 2. Secundo, an licet Episcopus, Archiepiscopus, Primatus, vel Patri-
archa clericos alterius sine proprio litteris ordinare.
- 3. Tertio, an Archiepiscopus clericos suffraganeos sui, illi inconsulto,
damnare valeat, vel damnatos absolvere.

QVÆSTIO I.

Quid ordinatio, que ab excommunicato celebratur, nullatenus
dominio ratur obnoxia, nec etiam consecratio appellanda sit,
testatur Gregorius lib. 3. epist. 12. dicitur.

C. I. ¶ Non potest appellari consecratio, que fit
ab excommunicato.

Notus, que ab excommunicato dicitur nullo modo possu-
lebitur.

C. II. PALEA.

Excommunicati illicitæ manus imponunt: quis pote-
rius ordinandi non habent: ubi autem illicita est
cessit esse, quod minime probatur esse collatum.

¶ Hic et sequens Palea absque à prioribus vestigiis exemplis
a. d. Apostolica. b. Anst. L. 2. c. Pdy. lib. 2. tit. 37. l. 100
114. 117. c. 114.

ribus: habentur tamen in uno valde emendato, in quo pauca habent
solum. Prior autem hæc videtur esse forma quadam sequenti.

C. III. PALEA.

¶ Unde Damasus Papa epist. 4. ait.
Per a illicitam manus impositionem vulneratum
caput illi, qui videbantur aliquid accepisse, habe-
bant: & ubi vulnus infixum est, necesse est medicinam
adhibere, qua infixa sanetur macula, id est, reiterari
necesse est, quod legitime actum, aut collatum mini-
me probatur, si perfectum esse debet. Nam quomo-
do honorem possit retinere, qui ab illo accepit, qui
potestatem dare legitime non habuit, invenire non
possunt.

Sed excommunicati b hic intelligendi sunt, qui in ipsa sua ordi-
natione pernam excommunicationis contraxerunt, qui nunquam in
numero catholicorum fuerunt. Ceterum, qui inter catholicos prius
deputati sunt, si postea excommunicationis sententia notati fuerint,
ordinationes tamen eorum ab ecclesia misericorditer tolerantur.

C. IV. ¶ Ordinationes ab excommunicato, non
simoniaci factæ, ex misericordia to-
lerantur.

Unde Urbanus Papa secundus scri-
bit, dicitur.

Ab excommunicato, quondam tamen Catholicis E-
piscopis ordinatos, si quidem non simoniaci & ordines
iplos acceperunt, & si ipsos Episcopos simoniacos non
fuisse constiterit, ad hæc, si eorum religiosior vita, & do-
ctrina prærogativa visa fuerit promereri, penitentia
indicta, quam congruum duxerit, in ipsis, quos accepe-
runt, ordinibus permanere permittas. Ad superiores
autem concedere non concedimus, nisi necessitas, vel
utilitas maxima flagitaverit, & ipsorum sancta conver-
satio promeruerit.

Sed & illud Gregorius d de nominati excommunicati intelli-
gitur: quorum ordinationes sunt irritæ, si eorum damnatio non erit
ordinandi incognita.

C. V. ¶ Qui nominati excommunicati sunt: &
qui aliorum sedes invadunt, alios or-
dinare non possunt.

Unde idem Urbanus ait in synodo Placentina,
cap. 9. & sequentiibus.

Ordinationes, que ab hæresiacis nominati-
excommunicatis factæ sunt, & ab eis, qui catholi-
corum adhuc viventium Episcoporum sedes invaserunt,
irritas esse iudicamus; nisi probare valuerint, se cum
ordinarentur, eos necesse damnatos. ¶ Qui f. verò ab
Episcopis quondam catholice ordinatis, sed in schismate
à Romana ecclesia separatis consecrati sunt, eos nimi-
rum; cum ad ecclesiam unitatem redierint, seriatim pro-
priis ordinibus, misericorditer suscipi iubemus: si ta-
men vita, & scientia eos commendat. ¶ Anod. g. ve-
rò, quicumque à prædictis schismaticis, sanctæque Ro-
mæ ecclesie adversariis se ordinari permiserit, nulla-
tenus hæc dignus habeatur. ¶ Quamvis h. au-
tem misericordie intuitu, magna que necessitate cogent,
hanc in sacris ordinibus dispensationem constitueri-
mus; nullum tamen præiudicium sacris canonibus fieri
voluimus: sed obrineant proprium robur, & cessante
necessitate, illud quoque cesset, quod pro necessitate fa-
ctum est. Vbi enim multorum strages jacet, ibi subira-
hendum est aliquid severitati; ut i. addatur amplius
charitati.

¶ Ut addatur, &c. ¶ Hæc sunt addita ex concilio ipsi. Ele-
ctio quoque, nisi à catholicis facta fuerit, irrita esse probatur.

a. Sup. r. q. 7. per illicitam. b. Sup. ead. mo consecrationem.
c. Anst. L. 2. c. 74. l. 107. d. c. 406. d. Sup. ead. mo consecrationem.
e. Pdy. L. 2. tit. 37. c. 9. & 10. f. C. 11. g. C. 12.
h. C. 11.